

Mark Padmore & Julius Drake

Cor de Cambra del Palau

«[...] Temps de cruixir de dents,
de pell que s'escroston,
temps d'espasa i de fona,
temps d'angoixa pregona,
temps de crits i laments. [...]»

Narcís Comadira

V

Programa

Palau Grans Veus
DIMECRES 14.03.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Mark Padmore, tenor
Julius Drake, piano
Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana
Simon Halsey, director

I Part

44'

Franz Schubert (1797-1828)
Der Wanderer an den Mond, D. 870
Abendstern, D. 806
Des Fischers Liebesglück, D. 933
An die Sonne, D. 439
Im Freien, D. 880
Bei dir allein, D. 866
Gott in der Natur, D. 757
Der Winterabend, D. 938
Nachthelle, D. 892

II Part

43'

Benjamin Britten (1913-1976)
I wonder as I wander
Three two part songs
Tom Bowling
Winter words
1. “At day-close in november”
2. “Midnight on the Great Western” (or “the journeying boy”)
3. “Wagtail and baby (a satire)”
4. “The little old table”
5. “The choirmaster’s burial” (or “the tenor man’s story”)
The ballad of Little Musgrave and Lady Barnard
Winter words
6. “Proud songsters (thrushes, finches and nightingales)”
7. “At the railway station, Upway” (or “the convict and boy with the violin”)
8. “Before life and after”

Comentari

©Marco Borggreve

©Sim Cannety-Clarke

Considerat el pare del lied –en va escriure més de sis-cents–, Franz Schubert és l'exemple paradigmàtic del compositor romàntic: músic amb un gran talent, nen prodigi, no coneix l'èxit en vida i mor jove, amb només 31 anys. Però qui va ser realment Schubert? Nascut a Viena a final del segle XVIII, en una família de catorze fills (ell n'era el dotzè) dels quals només van sobreviure cinc. El pare era professor de procedència modesta, per bé que amb cert reconeixement social.

Ja de ben petit demostra la seva habilitat per la música i per això comença a estudiar violí i piano. Les seves virtuts com a nen músic li van permetre ingressar, amb 11 anys, al cor Wiener Sängerknaben (Nens Cantaires de Viena), on al jurat per accedir-hi hi havia, ni més ni menys que Antonio Salieri. És en aquest període quan els seus coneixements musicals

es veuen àmpliament incrementats, sobretot per l'estudi dels genis de la coneguda com a Primera Escola de Viena: Franz Joseph Haydn, Wolfgang Amadeus Mozart i Ludwig van Beethoven. A més d'això, també descobreix els textos de Goethe, el que acabaria sent el seu poeta de referència, i un personatge clau per al romanticisme alemany. Així doncs, amb música i poesia comença a gestar-se la seva futura passió pels *lieder*. No ens ha de sorprendre que el talent del jove Schubert cridés l'atenció de Salieri i que aquest decidís supervisar-ne l'educació musical.

Amb 14 anys ja expressava el seu talent com a compositor i tot semblava indicar un futur d'èxit, però les desgràcies van començar a aparèixer. La mort de la mare, quan Schubert tenia 15 anys, va ser un cop fort que el marcava profundament. I és que sembla que la mare era qui més confiava en la seva carrera com a músic;

el pare hauria preferit que es dediqués, com ell, a l'ensenyament. Però no només això, viure a la Viena de Beethoven i a l'Europa de Rossini (el compositor italià eclipsava el món operístic del moment) va fer que l'obra de Schubert no trobés mai l'èxit que es mereixia. I la salut no hi va ajudar. La incomprensió familiar el porta a iniciar una vida bohèmia que derivaria en problemes de salut que posarien fi a la seva vida als 31 anys.

Tot i això, el llegat d'aquest gegant del Romanticisme l'ha convertit en un dels noms imprescindibles del món de la *clàssica*, i avui en tindrem una bona mostra amb un recull d'obres que són un resum del talent i l'evolució del compositor. Des de l'innocent i lluminós *An die sonne*, D. 439 dedicat al sol, i que Schubert compongué amb 19 anys, fins a *Der Winterabend*, D. 938 compost l'any de la seva mort i que evoca la serena pau del poeta en una tarda d'hivern quan arriba la nit. Un trajecte per l'emotiva expressivitat de la cançó alemanya, petites joies carregades de sentiments.

Un programa molt exigent i contrastat que requereix el virtuosisme d'una veu expressiva capaç de desplegar tota la càrrega emotiva de dos compositors més preocupats per escriure una música amb sentiment que no pas perfecta

La segona part del programa d'avui estarà centrada en la figura de Benjamin Britten, el compositor anglès més rellevant del segle XX. Nascut el dia de Santa Cecília, patrona de la música, com si aquesta coincidència anunciés el talent del compositor que no trigaria a aparèixer. Si Schubert va beure de la influència de la Primera Escola de Viena, Britten ho faria de la Segona, integrada per Arnold Schönberg, Alban Berg i Anton Webern; però no directament, sinó a través del seu mestre Frank Bridge. Ja que va intentar rebre classes de Berg, però l'oposició familiar no ho va permetre.

Ara bé, no seria just situar la música de Britten en l'estil proposat per Schönberg o Berg, ja que si alguna cosa la va caracteritzar, va ser el conservadorisme musical, però amb un sentit pacifista i de denúncia molt present en la seva obra. L'herència de la Primera Guerra Mundial i l'exili als Estats Units durant la Segona són elements que poden explicar-nos aquest sentit reivindicatiu de la seva obra. Un altre element clau en la seva biografia és el tenor Peter Pears, amb qui mantindria una relació íntima i artística

fins a la seva mort i que seria una de les seves principals fonts d'inspiració. D'aquesta relació sortirien troballes excel·lents, com el cicle *Winter words*, amb poemes de Thomas Hardy, estrenat amb la veu de Pears i Britten al piano l'any 1953. L'expressivitat de Britten es desplegarà a *The ballad of Little Musgrave and Lady Barnard*, una peça per a cor amb veus masculines que narra la relació extramatrimonial de Lady Barnard amb Little Musgrave, que acaba amb la mort violenta dels dos amants en ser trobats pel marit d'ella. És aquesta una bona mostra de la capacitat dramàtica del compositor anglès, una peça composta l'any 1943, durant la Segona Guerra Mundial a la qual tant es va oposar. Home de contrastos, també era capaç d'arranjar nades americanes com *I wonder as I wander*, això sí, impregnades de la malenconia pròpia del compositor. A més de recuperar cançons tradicionals, com la irlandesa *At the midnight hour of the night* amb text del poeta Thomas Moore. Així doncs, emoció, reivindicació i tradició, una mescla que ha fet de Britten un dels noms imprescindibles del segle XX.

En resum, un programa molt exigent i contrastat que requereix el virtuosisme d'una veu expressiva capaç de desplegar tota la càrrega emotiva de dos compositors més preocupats per escriure una música amb sentiment que no pas perfecta. Però el lied no és tan sols veu, per això el tenor Mark Padmore i el pianista Julius Drake, i també el Cor de Cambra, han d'actuar com un sol instrument a fi d'expressar en la brevetat d'una cançó la intensitat d'una història que de ben segur els commourà.

Albert Galceran, periodista

Biografies

©Marco Borggreve

Mark Padmore, tenor

Nascut a Londres, va créixer a Canterbury. Després d'haver-se iniciat en els estudis de clarinet, va rebre una beca de formació coral del King's College (Cambridge) i es va graduar amb premi en música.

Ha protagonitzat una carrera internacional com a intèrpret d'òpera, concerts i recitals. Les seves actuacions han estat objecte d'elogi, especialment pel paper d'Evangelista a la *Passió segons sant Mateu* i la *Passió segons sant Joan* de Bach.

Ha treballat amb els directors P. Brook, K. Mitchell, M. Morris i D. Warner. Les seves actuacions més recents inclouen els papers principals a *The corridor and the cure* de H. Birtwistle, a l'òratori *Jephtha* de Händel, el personatge del capità Vere de *Billy Budd* de Britten i l'Evangelista de la *Passió segons sant Mateu*. També ha encarnat Peter Quint de *The turn of the screw* de Britten i el rol principal de *La clemenza di Tito*, amb R. Jacobs. Té previst actuar com a tercer àngel/John a l'espectacle *Written on skin* de G. Benjamin, amb la Royal Opera (Covent Garden).

Ha actuat amb els principals conjunts orquestrals del món i treballa habitualment amb l'Orchestra of the Age of Enlightenment, amb la qual ha explorat les possibilitats de les *Passions segons sant Joan* i *segons sant Mateu* de Bach.

Ha ofert recitals arreu del món. Alguns

dels seus companys de recital habituals són: K. Bezuidenhout, J. Biss, I. Cooper, J. Drake, T. Fellner, S. Lepper, P. Lewis, R. Vignoles i A. West. Entre els autors que han compost peces per a ell hi ha S. Beamish, H. Birtwistle, J. Dove, T. Larcher, N. Muhly, A. Roth, M-A. Turnage, H. Watkins, R. Wigglesworth i H. Zender.

La seva extensa discografia inclou, com a llançaments recents, la *Missa Solemnis* de Beethoven i *La Creació* de Haydn, amb B. Haitink i l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera (BR Klassik), i *lieder* de Beethoven, Haydn i Mozart, amb K. Bezuidenhout (Harmonia Mundi). Per a aquest segell també ha enregistrat les àries de Händel *As steals the morn*, els cicles de Schubert amb P. Lewis, el cicle *Dichterliebe* de Schumann amb K. Bezuidenhout, els cicles *Serenata* i *Nocturn* de Britten, i la cantata *Dies Natalis* de Finzi, tots enregistraments que han rebut diversos premis. La posada en escena de la *Passió segons sant Mateu* amb l'Orquestra Filharmònica de Berlín i direcció artística de Rattle va ser guardonada el 2013, en la categoria de DVD, per la «BBC Music Magazine».

El 2016, Mark Padmore va ser escollit vocalista de l'any per la revista «Musical America», i dos anys abans distingit com a doctor *honoris causa* per la Universitat de Kent. És director artístic del Festival de Música d'Estiu de St. Endellion, a Cornwall.

©Sim Cannety-Clarke

Julius Drake, piano

Resident a Londres, gaudeix de gran reputació internacional com un dels instrumentistes més destacats del seu camp, cosa que li permet de col·laborar amb molts dels artistes més importants del món, tant en recitals com en enregistraments. Actua habitualment als principals centres musicals i les seves interpretacions l'han portat pels escenaris d'Aldeburgh, Edimburg, Munic, la Schubertiada i el Festival de Música de Salzburg, Carnegie Hall i Lincoln Center de Nova York, Concertgebouw d'Amsterdam, i Wigmore Hall i Proms de la BBC de Londres.

Les nombroses gravacions de Julius Drake inclouen una sèrie molt aclamada per a Hyperion juntament amb Gerald Finley –els seu enregistraments amb les cançons de Barber, els *Heine Lieder* de Robert Schumann i les *Cançons i proverbis* de Britten han estat guardonats amb els premis Gramophone els anys 2007, 2009 i 2011. També han estat premiats els seus enregistraments amb Ian Bostridge per a EMI. Cal esmentar igualment els diversos recitals per al segell Wigmore Live amb Alice Coote, Joyce Didonato, Lorraine Hunt Lieberson, Christopher Maltman i Matthew Polenzani, entre d'altres. Ha enregistrat les *Sonates* de Kodály i Shoenck amb els violoncel·listes

Natalie Clein i Christian Poltera per als segells Hyperion i Bis, obres de Txaikovski i Mahler amb Christianne Stotijn per a Onyx, cançons angleses amb Bejun Mehta per a Harmonia Mundi i els *Lieder* de Franz Schubert (*Poetisches Tagebuch*) amb Christoph Prégardien; aquest últim enregistrament va ser mereixedor del Premi Anual de la Crítica Alemanya l'any 2017.

Julius Drake s'ha embarcat en un gran projecte per gravar la integral de les cançons de Franz Liszt per a Hyperion, el segon disc de la qual, amb Angelika Kirchschlager, va guanyar el Premi BBC Music Magazine el 2012; així com un conjunt de quatre recitals juntament amb Ian Bostridge amb obres de Franz Schubert gravats en directe al Wigmore Hall.

Els seus concerts la temporada 2017-18 inclouen recitals de la seva sèrie Julius Drake and Friends, a l'històric Middle Temple Hall de Londres; concerts a Frankfurt, Dresden, Viena i Florència amb Ian Bostridge; a Bristol i Barcelona amb Mark Padmore; a Madrid i Amsterdam amb Sarah Connolly; a Ginebra amb Willard White; a Viena amb Alice Coote i Angelika Kirchschlager, i a Nova York amb Gerald Finley, Matthew Polenzani i Christoph Prégardien.

©Ricardo Rios Visual Art

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

És un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers 21 anys. Del setembre del 2011 al juny del 2016, Josep Vila i Casañas va ser el director titular. I des del setembre del 2016 ho és Simon Halsey. La qualitat de cadascun dels components, als quals s'exigeix un alt nivell vocal i artístic, aporta al grup un potencial que li ha permès de travessar fronteres i esdevenir un referent internacional. Ha estat dirigit per grans mestres, com R. Jacobs, M. Minkowski, K. Nagano, S. Rattle, G. Dudamel, D. Barenboim, C. Rousset i V. Jurowski. Des de l'any 2010 la

formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO). La temporada passada el Cor va protagonitzar una gira amb Les Musiciens du Louvre, dirigits per M. Minkowski.

Pel que fa a propers compromisos internacionals, cal destacar una nova col·laboració amb J-Ch. Spinosi i el seu Ensemble Matheus, amb un doble concert el 18 de juny al Château de Versailles en què s'oferirà el *Requiem* de Mozart i la *Missa de la coronació*, també de Mozart. Així mateix, la formació va actuar juntament amb l'Orfeó Català l'agost passat i per primera vegada al Proms de la BBC, un dels més grans festivals de música clàssica, que se celebra a Londres.

©Ricardo Rios

Simon Halsey, director

Ocupa un estatus únic en la música clàssica. És l'assessor de confiança en matèria de cant coral dels millors directors, orquestres i cors de tot el món, així com un mestre inspirador i ambaixador del cant coral per a amateurs de totes les edats, habilitats i orígens. Convertint el cant en una part central de les institucions del més alt nivell de les quals forma part, ha esdevingut una peça clau en la millora que ha experimentat el cant simfònic arreu d'Europa. Actualment és director coral del Cor i de l'Orquestra Simfònica de Londres, entre altres formacions, i director honorífic del Cor de la Ràdio de Berlín, que va dirigir del 2001 al 2015.

Així mateix, és un professor i acadèmic altament respectat, que ha promogut les noves generacions de directors corals. Ha treballat en gairebé 80 projectes de gravació, molts dels quals

han guanyat importants premis. Fou nomenat Comanador de l'Orde de l'Imperi Britànic, premiat amb la Queen's Medal for Music, i va rebre la Creu d'Oficial de l'Orde del Mèrit de la República Federal d'Alemanya com a reconeixement a la seva important contribució a la música coral alemanya.

La temporada 2016-17 es va fer càrrec de la direcció artística dels cors de l'Orfeó Català i va ser designat assessor artístic de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Textos

Franz Schubert (1797-1828)

Der Wanderer an den Mond, D. 870

Text de Johann Gabriel Seidl (1804-1875)

Ich auf der Erd', am Himmel du,
Wir wandern beide rüstig zu:
Ich ernst und trüb, du mild und rein,
Was mag der Unterschied wohl sein?

Ich wandre fremd von Land zu Land,
So heimatlos, so unbekannt;
Bergauf, bergab, waldein, waldaus,
Doch bin ich nirgend - ach! - zu Haus.

Du aber wanderst auf und ab
Aus Westens Wieg' in Ostens Grab, -
Wallst Länder ein und Länder aus,
Und bist doch, wo du bist, zu Haus.

Der Himmel, endlos ausgespannt,
Ist dein geliebtes Heimatland:
O glücklich, wer wohin er geht,
Doch auf der Heimat Boden steht!

Abendstern, D. 806

Text de Johann Baptist Mayrhofer (1787-1836)

Was weilst du einsam an dem Himmel,
O schöner Stern? und bist so mild;
Warum entfernt das funkelnde Gewimmel
Der Brüder sich von deinem Bild?
"Ich bin der Liebe treuer Stern,
Sie halten sich von Liebe fern."

So solltest du zu ihnen gehen,
Bist du der Liebe, zaudre nicht!
Wer möchte denn dir widerstehen?
Du süßes eigensinnig Licht.
"Ich säe, schaue keinen Keim,
Und bleibe trauernd still daheim."

*Jo sóc a la terra, tu al cel,
tots dos viatgem incansables...
jo seriós i trist, tu dolça i pura,
quina pot ésser, doncs, la diferència?*

*Jo em moc, estranger, d'una terra a l'altra,
sense pàtria, desconegut;
muntanyes amunt i avall, a dins i a fora dels boscos,
però enlloc, ai!, soc a casa.*

*Tu, en canvi, viatges amunt i avall
des del bressol d'occident fins a la tomba d'orient,
visites un país darrere l'altre,
i allà on ets, ets a casa.*

*El cel, estès sense límits,
és la teva pàtria estimada;
oh, feliç aquell que, vagi on vagi,
està sobre el sol de la pàtria!*

*Per què estàs tan sola en el cel,
bella estrella? i ets tan dolça!
Per què s'allunya de la teva imatge
la colla lluent de les germanes?
"Jo soc la fidel estrella de l'amor,
i elles es mantenen lluny de l'amor".*

*Llavors hauries d'anar amb elles,
si ets l'amor, no vacil·lis!
Qui podria resistir-se
a la teva llum dolça i obstinada?
"Jo sembro, però no miro mai els brots,
em quedo a casa confiada i tranquil·la".*

Des Fischersliebesglück, D. 933
Text de Karl Gottfried Ritter von Leitner (1800-1890)

Dort blinket Durch Weiden, Und winket Ein Schimmer Blaßstrählig Vom Zimmer Der Holden mir zu.	<i>Fulgura allà a través dels prats i em crida una resplendor que brilla pàl·lida en la finestra de l'estimada.</i>
Es gaukelt Wie Irrlicht, Und schaukelt Sich leise Sein Abglanz Im Kreise Des schwankenden See's.	<i>És enganyosa com un foc follet i gronxa suaument el seu reflex en els cercles del llac fluctuant.</i>
Ich schaue Mit Sehnen In's Blaue Der Wellen, Und grüße Den hellen Gespiegelten Strahl.	<i>Contemplo amb enyor el blau de les onades, i saludo els brillants raigs reflectits.</i>
Und springe Zum Ruder, Und schwinge Den Nachen Dahin auf Dem flachen Krystallinen Strahl.	<i>I agafo els remes i empenyo la barca cap enllà per la llisa ruta cristal·lina.</i>
Fein-Liebchen Schleicht traulich Vom Stübchen Herunter, Und sputet Sich munter Zu mir in das Boot.	<i>L'estimada surt confiada de la caseta i davalla, s'apressa animosa vers la meva barca.</i>
Gelinde Dann treiben Die Winde Uns wieder See-einwärts Vom Flieder Des Ufers hindann.	<i>Suaument ens empenyen llavors els vents altre cop cap al llac, allunyant-nos dels saücs de la platja.</i>
Die blassen Nachtnebel Umfassen	<i>Les pàl·lides boires nocturnes posen</i>

Mit Hüllen
Vor Spähern
Den stillen,
Unschuldigen Scherz.

*els seus vels
davant els espies
dels callats
jocs innocents.*

Und tauschen
Wir Küsse,
So rauschen
Die Wellen
Im Sinken
Und Schwellen,
Den Horschern zum Trotz.

*I si intercanviem
petons,
murmuren
les onades
en aixecar-se
i caure,
per enutjar els qui escolten.*

Nur Sterne
Belauschen
Uns ferne,
Und baden
Tief unter
Den Pfaden
Des gleitenden Kahn's.

*Només les estrelles
ens escolten
en la llunyania,
i es banyen
en el fons
sota l'estela
de la barca esquitllant.*

So schweben
Wir selig,
Umgeben
Vom Dunkel,
Hoch überm
Gefunkel
Der Sterne einher.

*Així surem
benaürats,
envoltats
de foscó,
molt per damunt
del centelleig
de les estrelles.*

Und weinen,
Und lächeln,
Und meinen,
Enthoben
Der Erde,
Schon oben,
Schon d'rüber zu sein.

*I plorem
i riem,
i ensensem
que separats
de la terra,
ja som
allà dalt.*

An die Sonne, D. 439
Text de Johann Peter Uz (1720-1796)

O Sonne, Königinn der Welt,
Die unser dunkles [Rund]1 erhellt,
In lichter Majestät;
Erhabnes Wunder einer Hand,
Die jene Himmel ausgespannt,
Und Sterne hingsät!

*Oh sol, rei del món,
que il·lumines la nostra obscura òrbita
amb diàfana majestat!
Miracle grandios d'una mà
que va formar tots els cels
i els va semblar d'estrelles!*

Noch heute seh ich deinen Glanz:
Mir lacht in ihrem Blumenkranz
Noch heute die Natur.
Der Vögel buntgefiedert Heer
Singt morgen mir vielleicht nicht mehr,
Im Wald und auf der Flur.

*Avui encara veig la teva resplendor,
avui encara em somriu la natura
amb la teva corona de flors.
Potser demà ja no em somriurà més
la munió d'ocells de virolades plomes
en els boscos i en els camps.*

Ich fühle, daß ich sterblich bin!
Mein Leben welkt, wie Gras, dahin,
Wie ein verschmachtet Laub.
Wer weiß, wie unerwartet bald
Des höchsten Wort an mich erschallt:
Komm wieder in den Staub!

Im Freien, D. 880

Text de Johann Gabriel Seidl)

Draußen in der weiten Nacht
Steh' ich wieder nun:
Ihre helle Sternenpracht
Läßt mein Herz nicht ruhn!

Tausend Arme winken mir
Süßbegehrend zu,
Tausend Stimmen rufen hier:
“Grüß’ dich, Schwärmer, du!”

O ich weiß auch, was mich zieht,
Weiß auch, was mich ruft,
Was wie Freundesgruß und Lied
Locket durch die Luft.

Siehst du dort das Hüttchen stehn,
Drauf der Mondschein ruht?
Durch die blanken Scheiben sehn
Augen, die mir gut!

Siehst du dort das Haus am Bach,
Das der Mond bescheint?
Unter seinem trauten Dach
Schläft mein liebster Freund.

Siehst du jenem Baum, der voll
Silberflocken flimmt?
O wie oft mein Busen schwoll,
Froher dort gestimmt!

Jedes Plätzchen, das mir winkt,
Ist ein lieber Platz;
Und wohin ein Strahl nur sinkt,
Lockt ein theurer Schatz.

Drum auch winkt mir’s überall
So begehrend hier,
Drum auch ruft es, wie der Schall
Trauter Liebe mir.

*Sento que soc mortal,
que la meva vida es panseix com l’herba,
com el fullatge assedegat.
Qui sap amb quina pressa inesperada
ressonarà per a mi la paraula divina:
“Torna un altre cop a la pols!”*

*Estic ara novament a fora
en l’ampla nit,
la clara resplendor de les estrelles
no deixa reposar el meu cor.*

*Mil braços s’estenen cap a mi
amb dolç afany,
mil veus em criden:
“Et salutem, estimat!”*

*Oh, ja sé el que m’atrau.
Sé també el que em crida,
el que com el salut i el cant de l’amic
em sedueix a través de l’aire.*

*Veus allà aquella caseta
que descansa a la llum de la lluna?
Per les seves brillants finestres
miren uns ulls que em volen bé.*

*Veus allà la casa prop del rierol,
que il·lumina la llum de la lluma?
Sota la seva segura teulada
hi dorm l’amic més estimat.*

*Veus allà aquell arbre
que vibra ple de flocs de plata?
Oh, que sovint el meu pit inflammat
s’ha apaïvagat i alegrat a la seva vora!*

*Cada lloc que contemplo
és un lloc estimat,
i arreu on baixa un raig de lluna,
m’encisa un valuós tresor.*

*Per això tot em crida aquí
amb tant d’afany,
per això també els crits em sonen
com la veu de la fidel estimada.*

Bei dir allein, D. 866

Text de Johann Gabriel Seidl

Bei dir allein
Empfind ich, daß ich lebe,
Daß Jugendmuth mich schwellt,
Daß eine heit’re Welt
Der Liebe mich durchbebe;
Mich freut mein Sein
Bei dir allein!

Bei dir allein
Weht mir die Luft so labend,
Dünkt mich die Flur so grün,
So mild des Lenzes Blüh’n,
So balsamreich der Abend,
So kühl der Hain,
Bei dir allein!

Bei dir allein
Verliert der Schmeiz sein Herbes,
Gewinnt die Freud’ an Lust!
Du sicherst meine Brust
Des angestammten Erbes;
Ich fühl’ mich mein
Bei dir allein!

Gott in der Natur, D. 757

Text de Christian Ewald von Kleist (1715-1759)

Gross ist der Herr! Die Himmel ohne Zahl
Sind Sähe seiner Burg,
Sein Wagen Sturm und donnerndes Gewölk’
Und Blitze sein Gespann.

Die Morgenröt’ ist nur ein Widerschein
Von seines Kleides Saum;
Und gegen seinen Glanz ist Dämmerung
Der Sonne flammend Licht.

Er sieht mit gnäd’gen Blick zur Erd’ herab,
Sie grünet, blüht und lacht.
Er schilt; es fährt Feuer von Felsen auf,
Und Meer und Himmel bebt.

Lobt den Gewaltigen, dem großen Herrn,
Ihr Lichter seiner Burg,
Ihr Sonnenheere! flammt zu seinem Ruhm!
Ihr Erden singt sein Lob!

*Tot sol amb tu
sento que visc,
que m’omple una força juvenívola,
que el món més alegre de l’amor
fa bategar el meu cor.
M’alegra estar
tot sol amb tu!*

*Tot sol amb tu
sento l’aire tan refrescant,
i em sembla el camp tan verd,
tan dolç el florir de la primavera,
tan perfumat el vespre,
i tan fresc el bosc,
només amb tu!*

*Tot sol amb tu
perd el dolor la seva aspror,
i l’alegria guanya en plaer!
Tu assegures en el meu pit
l’engruna hereditària;
em sento jo mateix
tot sol amb tu!*

*Gran és el Senyor! Els cels incommensurables
són els salons del seu palau,
el seu carruatge les tempestes, i el seu tir
els llamps i els núvols tempestuosos.*

*L’aurora matinal és només
un emmirallament de la vora del seu vestit,
i quan oculta la seva resplendor,
s’apaga la llum incandescent del sol.*

*Si la mira amb ulls misericordiosos,
la terra verdea, floreix i somriu;
si s’enfada, surt foc de les muntanyes
i tremolen cels i terra!*

*Lloeu el Senyor, gran i poderós!
Llums del seu palau, i de tots els sols,
enceneu-vos per la seva glòria!
Terres, entoneu les seves lloances!*

Der Winterabend, D. 938

Text de Karl Gottfried Ritter von Leitner

Es ist so still und heimlich um mich,
Die Sonn’ ist unter, der Tag entwich,
Wie schnell nun heran der Abend graut! –
Mir ist es recht, sonst ist mir’s zu laut.
Jetzt aber ist’s ruhig, es hämmert kein Schmied,
Kein Klempner, das Volk verlief, und ist müd;
Und selbst, daß nicht raßle der Wagen Lauf,
Zog Decken der Schnee durch die Gassen auf.

Wie thut mir so wohl der selige Frieden!
Da sitz’ ich im Dunkel, ganz abgeschieden,
So ganz für mich; – nur der Mondenschein
Kommt leise zu mir in’s Gemach herein.
Brauche mich aber nicht zu geniren,
Nicht zu spielen, zu conversiren.
Oder mich sonst attent zu zeigen.

Er kennt mich schon und läßt mich schweigen.
Nimmt nur seine Arbeit, die Spindel, das Gold,
Und spinnet stille, webt und lächelt hold,
Und hängt dann sein schimmerndes Schleiertuch
Ringsum an Geräth und Wänden aus.
Ist gar ein stiller, lieber Besuch,
Macht mir gar keine Unruh’ im Haus’.
Will er bleiben, so hat er Ort,
Freut’s ihn nimmer, so geht er fort.

Ich sitze dann stumm im Fenster gern’,
Und schaue hinauf in Gewölk und Stern.
Denke zurück, ach weit, gar weit,
In eine schöne, verschwund’ne Zeit.
Denk’ an sie, and das Glück der Minne,
Seufze still, und sinne und sinne.–

Nachthelle, D. 892

Text de Johann Gabriel Seidl

Die Nacht ist heiter und ist rein,
Im allerhellsten Glanz:
Die Häuser schauen verwundert drein,
Stehn übersilbert ganz.

In mir ist’s hell so wunderbar,
So voll und übervoll,
Und waltet drinnen frei und klar,
Ganz ohne Leid und Groll.

Ich fass’ in meinem Herzenshaus
Nicht all das reiche Licht:
Es will hinaus, es muss hinaus,
Ich halt’ es länger nicht!

*Hi ha tanta pau, tot és tan tranquil al meu voltant!
El sol s’ha post, ha fugit el dia.
Que ràpida ha arribat ara la nit!
Em plau, el dia és massa sorollós per a mi.
Però ara hi ha silenci, no martelleja cap ferrer,
ni cap llauner, la gent se n’ha anat i està cansada.
I àdhuc, perquè no sotraguin els cotxes pels camins,
la neu ha posat una catifa sobre els carrers.*

*Com m’agrada la santa pau!
M’assec en l’obscuritat, aïllat de tot,
tot sol amb mi mateix. Només la llum de la lluna
arriba silenciosa a la cambra.
No em cal molestar-me,
ni jugar, ni conversar,
ni tan sols mostrar-me atent.*

*Ja em coneix i em deixa callar.
Emprèn la seva tasca, el fus i l’or,
i fila en silenci, teixint i somrient amable,
i després penja la seva centellejant mantellina
per damunt dels mobles i les parets.
És una visita callada i benvinguda,
mai no fa enrenou a casa.
Si vol quedar-se, hi tindrà lloc,
si no li agrada per sempre, pot anar-se’n.*

*M’agrada llavors asseure’m a la finestra,
i mirar enlaire als núvols i les estrelles,
i recordar el passat, llunyà, ai, molt llunyà,
una bella època passada.
Penso en ella, en la felicitat de l’amor,
sospiro en silenci, i penso i penso...*

*La nit és clara i serena
en la seva primera resplendor.
Les cases lluen meravellades,
totes envoltades de plata.*

*Sí, la claror és meravellosa,
tan plena i desbordant,
es mou per dintre meu lliure i clara,
sense cap pena ni rancor.*

*No puc guardar en la casa del meu cor
tota aquesta llum tan rica,
vol sortir, ha de sortir,
i trencar l’última barrera!*

Benjamin Britten (1913-1976)

I wonder as I wander

Text de John Jacob Niles (1892-1980)

I wonder as I wander out under the sky
how Jesus the Saviour did come for to die
for poor ordn’ry people like you and like I
I wonder as I wander out under the sky

when Mary birthed Jesus ‘twas in a cow stall
with wise men and farmers and shepherds and
all but high from the Heavens a star’s light did
fall and a promise of ages it then did recall

If Jesus had wanted for any wee thing
A star in the sky or a bird on the wing;
Or all of God’s angels in Heav’n for to sing,
He surely could have it ‘cause he was the King!

Three two part songs

Textos de Walter De la Mare (1873-1956)

“The ride by nights”

Up on their brooms the Witches stream,
Crooked and black in the crescent’s gleam;
One foot high, and one foot low,
Bearded, cloaked, and cowed, they go,
‘Neath Charlie’s Wain they twitter and tweet,
And away they swarm ‘neath the Dragon’s feet,
With a whoop and a flutter they swing and
sway,
And surge pell-mell down the Milky Way.
Betwixt the legs of the glittering Chair
They hover and squeak in the empty air.
Then round they swoop past the glimmering
Lion
To where Sirius barks behind huge Orion;
Up, then, and over to wheel amain,
Under the silver, and home again.

“The rainbow”

I saw the lovely arch
Of Rainbow span the sky,
The gold sun burning
As the rain swept by.

In bright-ringed solitude
The showery foliage shone
One lovely moment,
And the Bow was gone.

*Em pregunto quan vagarejo sota el cel
com Jesús el Salvador vingué per morir
per gent ordinària com tu i com jo,
m’ho pregunto quan vagarejo sota el sol.*

*Quan Maria infantà Jesús fou en un estable
amb savis i pastors i grangers i tothom,
de les altures del cel de Déu baixà una estrella,
i es confirmà llavors la promesa dels temps.*

*Si Jesús hagués desitjat qualsevol petitesa,
una estrella en el cel o un ocell volant,
o que tots els àngels de Déu cantessin en el cel,
segurament ho hauria aconseguit perquè era el Rei!*

*El corrent de bruixes en les seves escombres,
corbades i negres a la llum de la lluna creixent,
un peu amunt i un peu avall,
barbudes, amb capa i caputxa, vola;
sota l’Ossa Major s’inquieten i criden,
i pul·lulen sota els peus del Drac;
amb un xiscle i un voleteig es balancegen i
trontollen,
i avancen desordenadament al dessota la Via Làctia.
Entre les cames de la lluent Cadira
ronden i xisclen en l’aire buit.
Envolten la seva davallada passat el besllum de
Leo
on Sírius s’aboca darrere l’immens Orió;
amunt, llavors, i a voltar altra vegada
sota l’argent, i novament a casa.*

*Vaig veure la bella corba
de l’arc de Sant Martí estendre’s pel cel,
amb el sol daurat ardent
batut per la pluja.*

*Encerclat per brillant solitud
el fullatge plujós brillà
un preciós moment
i l’arc se’n havia anat.*

“*The Ship of Rio*”

There was a ship of Rio
Sailed out into the blue,
And nine and ninety monkeys
Were all her jovial crew.
From bo’sun to the cabin boy,
from quarter to caboose,
there weren’t a stitch of calico
to breech ‘em – tight or loose;
From spar to deck, from deck to keel,
From barnacle to shroud,
There weren’t one pair of reach-me-downs
To all that jabbering crowd.
But wasn’t it a gladsome sight,
When roared the deep-sea gales,
To see them reef her fore and aft,
A-swinging by their tails!
Oh, wasn’t it a gladsome sight,
When glassy calm did come,
To see them squatting tailor-wise
Around a keg of rum!
Oh, wasn’t it a gladsome sight,
When in the sailed to land,
To see them all a-scampering skip
For nuts across the sand!

Tom Bowling

Text de Charles Dibdin (1913-1976)

Here, a sheer hulk, lies poor Tom Bowling,
The darling of our crew;
No more he’ll hear the tempest howling,
For death has broached him to.
His form was of the manliest beauty,
His heart was kind and soft.
Faithful below, Tom did his duty,
And now he’s gone aloft.

Tom never from his word departed,
His virtues were so rare;
His friends were many and true-hearted,
His Poll was kind and fair:
And then he’d sing so blithe and jolly,
Ah! many’s the time and oft;
But mirth is turned to melancholy,
For Tom is gone aloft.

Yet shall poor Tom find pleasant weather,
When He, who all commands,
Shall give, to call life’s crew together.
The word to pipe all hands:
Thus death, who kings and tars despatches,

*Hi havia un vaixell de Rio
que navegava sota l’atzur,
i noranta-nou micos
eren la seva jovial tripulació.
Des del petit oficial al grumet,
des de la cabina a la cuina,
no hi havia una puntada de percala
per cobrir-los... rígida o solta;
de la verga a la coberta, de la coberta a la quilla,
de la mordassa a la mortalla,
no hi havia un parell de vestits fets
per a tota aquella colla llenguallarga.
Però no era un espectacle agradable,
quan bramaven els vendavals en la mar profunda,
veure’ls de proa a popa, estrenyent-se el cinturó
gronxant-se per les seves cues!
Oh, no era una espectacle agradable,
quan arribava la calma llista,
veure’ls ajupir-se amb les cames creuades
al voltant d’una bota de rom!
Oh, no era un espectacle agradable,
quan baixaven a terra,
veure’ls a tots fugint embogits
saltant per la sorra!*

*Aquí, sobre un senzill pontó, jeu el pobre Tom Bowling,
el preferit de la nostra tripulació;
no sentirà mai més la tempesta brogint,
perquè la mort l’ha abordat.
La seva figura era d’una gran bellesa viril,
el seu cor era amable i dolç.
Personatge fidel, Tom complí amb el seu deure,
i ara se n’ha anat a dalt.*

*Tom mai no ha faltat a la seva paraula,
les seves virtuts eren molt rares;
els seus amics eren molts i sincers,
la seva disposició era amable i noble:
a més a més cantà alegre i divertit,
ah! moltes vegades i sovint;
però la joia es tornà melangia,
perquè Tom se n’ha anat a dalt.*

*Però el pobre Tom trobarà el temps agradable,
quan Aquell que ho mana tot
convocarà la tripulació de la vida,
amb l’ordre d’ajuntar totes les mans.
Així la mort, que acomiada reis i mariners,*

In vain Tom’s life hath doffed;
For though his body’s under hatches,
His soul is gone aloft.

Winter words

Textos de Thomas Hardy (1840-1928)

1 “*At day-close in november*”

The ten hours’ light is abating,
And a late bird wings across,
Where the pines, like waltzers waiting,
Gives their black heads a toss.

Beech leaves, that yellow the noon-time,
Float past like specks in the eye;
I set every tree in my June time,
And now they obscures the sky.

And the children who ramble through here
Conceive that there never has been
A time when no tall trees grew here,
That none will in time be seen.

2 “*Midnight on the Great Western*”
(or “*The journeying boy*”)

In the third-class seat sat the journeying boy,
And the roof’-lamp’s oily flame
Played down on his listless form and face,
Be wapt past knowing to what he was going,
Or whence he came.

In the band of his hat the journeying boy
Had a ticket stuck; and a string
Around his neck bore the key of his box,
That twinkled gleams of the lamp’s sad beams
Like a living thing.

What past man be yours, o journeying boy,
Towards a world unknown,
Who calmly, so if incurious quite
On all at stake, can undertake
This plunge alone?

Knows your soul a sphere, o journeying boy,
Our rude realms far above,
Whence with spacious vision you mark and mate
This region of sin that you find you in,
But are not of?

*ha tret a Tom la vida inútilment;
perquè encara que el seu cos sigui sota terra,
la seva ànima se n’ha anat a dalt.*

*La llum de les deu hores minva,
i un ocell tardà passa volant,
per on els pins, esperant com balladors,
mouen impacients les seves negres branques.*

*Fulles de faig, que el vespre engrogueix,
suren com brins als nostres ulls;
vaig plantar cada arbre en la meua joventut,
i ara enfosqueixen el cel.*

*I els infants que passegen per aquí
pensen que mai no hi hagué
un temps on aquí no creixia cap arbre,
i que cap no serà vist en el futur.*

*El noi viatger seia en seient de tercera classe,
i l’olirosa flama de la llum del sostre
jugava amb la seva lànguida forma i rostre,
sense saber massa el que estava fent
o d’on venia.*

*En la cinta del seu barret el noi viatger,
hi duia un bitllet; i en una corda al voltant
del seu coll portava la clau de la seva capsa,
on relluïen els tristos feixos de la llàntia
com una cosa vivent.*

*Quin passat deus tenir, oh noi viatger
cap a un món desconegut;
qui, amb calma, com desinteressat
de tot el que es juga, pot emprendre
sol aquest salt?*

*Coneix la teva ànima, oh noi viatger,
els nostres aspres regnes llunyans,
on amb visió ampla marques i domines*

*aquesta regió de pecat on et trobes,
però de la qual no ets?*

3 “*Wagtail and baby (a satire)*”

A Baby watched a ford, whereto
A wagtail came for drinking;
A blaring bull went wading through,
The wagtail showed no shrinking.

A stallion splashed his way across,
The birdie nearly sinking;
He gave his plumes a twitch and toss,
And held his own unblinking.

Next saw the baby round the spot
A mongrel slowly slinking;
The wagtail gazed, but faltered not
In dip and sip and prinking.

A perfect gentleman then neared;
The wagtail, in a winking,
With terror rose and disappeared;
The baby fell a-thinking.

4 “*The little old table*”

Creak, little wood thing, creak,
When I touch you with elbow or knee;
That is the way you speak
Of one who gave you to me!

You, little table, she brought –
Brought me with her own hand,
As she looked at me with a thought
That I did not understand.

-Whoever owns it anon,
And hears it, will never know
What a history hangs upon
This creak from long ago.

5 “*The choirmaster’s burial*”
(or “*the tenor man’s story*”)

He often would aks us
That, when he died,
After playing so many
To their last rest,
If out of us any
Should here abide,
And it would not ask us,
He would with our lutes
Play over him
By his grave-brim
The psalm he liked best –
The one whose sense suits

*Una criatura vigilava un gual, quan
arribà una cuereta per beure;
un brau sorollós el travessà,
la cuereta no mostrà gens de por.*

*Un semental l’esquità quan travessà,
quasi enfonsant l’ocellet;
donà a les seves plomes unes estrebades
i es mantingué impertorbable.*

*Després veié la criatura en aquell indret
arrossegant lentament un mestís;
la cuereta els mirà, però no deixà
de mullar-se, xarrupar i empolainar-se.*

*S’apropà llavors un perfecte cavaller;
la cuereta, parpellejant,
s’aixecà terroritzada i desaparegué;
la criatura restà pensativa.*

*Grinyola, coseta de fusta, grinyola,
quan et toco amb el colze o el genoll;
és la teva manera de parlar
d’una que va regalar-me’t!*

*A tu, petita taula, et portà ella...
et portà personalment,
quan em mirà amb un pensament
que no vaig entendre.*

*Qui la posseeixi després
i el senti, mai no sabrà
quina història amaga
fa molt de temps aquest grinyol.*

*Sovint ens digué
que, quan es morís,
després d’haver tocat per a tants
per al seu últim repòs,
si algú de nosaltres
es trobés allà,
i no ens ho preguntessin,
amb els nostres llàüts
toquéssim per a ell
al costat de la seva tomba
el salm que més li agradava...
aquell el sentit del qual s’adapta*

“Mount Ephraim” –
And perhaps we should seem
To him, in Death’s dream,
Like the seraphim.

As soon as I knew
That his spirit was gone
I thought this his due,
And spoke thereupon.
“I think”, said the vicar,
“A read service quicker
Than viols out-of-doors
In these frost and hoar.
That old-fashioned way
Requires a fine day,
And it seems to me
It had better not be.”

Hence, that afternoon,
That never knew he
That his wish could not be,
To get through it fester
They buried the master
Without any tune.

But ‘twas said that, when
At the dead of next night
The vicar looked out,
There struck on his ken
Thronged roundabout,
Where the frost was greying
The headstoned grass,
A band all in white
Like the saints in church-glass,
Singing and playing
The ancient stave
By the choirmaster’s grave.

Such the tenor man told
When he had grown old.

*The ballad of Little Musgrave and
Lady Barnard*
Cançó popular

As it fell on one holy day,
As many be in the year,
When young men and maids together did go,
Their matins and mass to hear.
Little Musgrave came to the church door,
The priest was at private mass,
But he had more mind of the fair women,
Than he had of Our Lady’s grace.

*a “Mont Efraïm”...
I potser el veuriem
en el somni de la mort,
com un serafi.*

*Així que vaig saber
que el seu esperit era finat
vaig pensar que ho havia de fer
i en vaig parlar.
“Penso”, digué el vicari,
“en un servei llegit més ràpid
que en violins a l’aire lliure
amb gebre i glaç.
Aquella manera antiquada
demana un dia radiant,
i a mi em sembla
que és millor no fer-ho.”*

*Per això, aquella tarda,
ell mai no va saber
que no era possible el seu desig,
i per fer-ho més de pressa
enterraren el vell mestre
sense cap cançó.*

*Però es diu que
en acabar el dia següent,
quan el vicari mirà enfora,
l’impressionà la seva visió
d’uns voltants replets,
i on el gebre agrisava
l’herba de la làpida
una banda tota de blanc,
com als vitralls de l’església,
cantant i tocant
l’antiga partitura
a la tomba del mestre de capella.*

*Així ho explicava el tenor
quan s’havia fet vell.*

*Quan caigué en dia festiu,
com molts durant l’any,
quan joves i noies anaven junts
a oir la missa matinal.
El petit Musgrave arribà a la porta de l’església.
El capellà deia una missa privada,
però pensava més en les belles dones
que no pas en la gràcia de Nostra Senyora.*

The one of them was clad in green,
Another was clad in pall,
And then came in my Lord Barnard's wife.
The fairest amongst them all,
The fairest of all.
Quoth she: "I've loved thee, Little Musgrave,
Full long and many a day."
"So have I lov'd you, my fair ladye,
Yet never a word durst I say."

"But I have a bower at Bucklesfordberry,
Full daintily it is dight,
If thou'lt wend thither, Thou Little Musgrave,
Thou's lie in my arms all night."

With that beheard a little tiny page,
By his lady's coach as he ran,
Says, "Although I am my lady's foot-page,
Yet I am Lord Barnard's man!"
Then he's cast off his hose and cast off his shon,
Set down his feet and ran,
And where the bridges were broken down,
He bent his bow and swam.
"Awake! Awake! Thou Lord Barnard,
As thou art a man of life!
Little Musgrave is at Bucklesfordberry,
Along with thine own wedded wife."
He called up his merry men all:
"Come saddle me my steed,
This night must I to Buckelsfordb'ry,
F'r I never had greater need".
But some they whistled, And some they sang,
And some they thus could say:
Whenever Lord Barnard's horn it blew:
"Away, Musgrave, away, away!"

"Methings I hear the threstlecock,
Methings I hear the jay;
Methings I hear Lord Barnard's horn:
Away, Musgrave! Away!"
"Lie still, lie still, thou Little Musgrave,
And huggle me from the cold;
Tis nothing but a shepherd's boy,
A driving his sheep to the fold."
By this, Lord Barnard, came to his door,
And lighted a stone upon,
And he's pull'd out three silver keys,
And open'd the doors each one.
He lifted up the coverlet,
He lifted up the sheet:
"Arise, arise, thou Little Musgrave,
And put thy clothes on;
It shall ne'er be said in my country,
I've killed a naked man.
I have two swords in one scabbard,

*Una d'elles anava vestida de verd,
una altra portava una capa,
i llavors entrà l'esposa de Lord Barnard.
La més guapa entre totes elles,
la més guapa de totes.
I digué: "T'he estimat, petit Musgrave,
molt de temps i durant molts dies".
"També jo t'he estimat, bella senyora,
però jo no n'he dit una paraula."*

*"Però tinc una glorieta a Bucklesfordberry,
construïda molt delicadament ,
si anessis cap allà, petit Musgrave,
jauries als meus braços tota la nit."*

*En sentir això el petit vailet
mentre corria junt al carruatge de la seva senyora,
diu: "Encara que sigui el patge de ma Senyora,
també soc el criat de Lord Barnard!"
Llavors es tragué les seves calces i les seves sabates,
es posà dret i corregué,
i on els ponts s'havien esfondrat
s'inclinava, saltava i nedava.
"Desperta! Desperta! Lord Barnard,
ja que ets un home ardent!
El petit Musgrave és a Bucklesfordberry
amb la teva pròpia esposa".
Convocà tots els seus alegres homes:
"Véniu i enselleu el meu corser;
aquesta nit haig d'anar a Bucklesfordberry,
mai n'he tingut una més gran necessitat."
Però alguns xiularen, alguns cantaren,
i alguns pogueren dir,
sempre que Lord Barnard feia sonar el corn:
"Vés-te'n, Musgrave, vés-te'n!"*

*"Em sembla sentir el gall,
em sembla sentir el gaig;
em sembla sentir el corn de Lord Barnard,
i vés-te'n, Musgrave, vés-te'n!"
"Jeu tranquil, jeu tranquil, petit Musgrave,
i protegeix-me del fred;
no és més que un pastoret
conduint els seus bens al tancat."
Llavors Lord Barnard arribà a la seva porta
i il·luminà una pedra del davant;
tragué tres claus d'argent,
i obrí totes les portes.
Aixecà la vànova,
aixecà el llençol:
"Aixeca't, aixeca't, petit Musgrave,
i vesteix-te;
mai no es dirà en el meu país
que he occit un home nu;
tinc dues espases en una beina,*

They are both sharp and clear;
Take you the best, and I the worst,
We'll end the matter here."

The first stroke Little Musgrave struck,
He hurt Lord Barnard sore;
The next stroke that Lord Barnard struck,
He struck.
Little Musgrave ne'er struck more.
"Woe worth you, my merry men all,
You were ne'er born for my good!
Why did you not offer to stay my hand
When you saw me wax so wood?
For I've slain also the fairest ladye,
That ever did woman's deed."
"A grave, -Lord Barnard cried-,
To put these lovers in!
But lay my lady on the upper hand,
For she comes of the nobler kin."

Winter words

6 "Proud songsters (thrushes, finches and nightingales)"

The trushes sting as the sun is going,
And the finches whistle in ones and pairs,
And as it gets dark loud nightingales
In bushes
Pipe, as they can when April wears,
As if all Time were theirs.

There are brand-new birds of twelve-months
growing,
Which a year ago, or less than twain,
No finches were, nor nightingales,
Nor thrushes,
But only particles of grain,
And earth, and air, and rain.

7 "At the railway station, Upway" (or "the convict and boy with the violin")

"There is not much that I can do,
For I've no Money, that's quite my own!"
Spoke up the pitying child –
A little boy with a violin
At the station before the trains came in, -
"But I can play my fiddle to you,
And a nice own 'tis, and good in tone!"

The man in the handcuffs smiled;
The constable looked, and he smiled, too,

*ambdues són afilades i clares;
agafa la millor, i jo la pitjor,
ho arreglarem aquí."*

*El primer cop del petit Musgrave
ferí l'ofès Lord Barnard;
el següent cop el donà Lord Barnard.
El donà.
El petit Musgrave no en donà cap més.
"Entristiu-vos, tots vosaltres tan alegres,
mai no nasquéreu per al meu bé!
Per què no us oferíreu a sostenir la meua ma
quan em veiéreu tan enfurismat?
Perquè he occit també la senyora més bella
que mai hi hagué entre les dones.
"Una tomba", cridà Lord Barnard,
"per posar-hi aquests amants!
Però la meua esposa en la part superior,
perquè ella ve de nissaga més noble".*

*Les grives piquen quan el sol es pon,
i els pinsans xiulen sols i per parells,
i quan es fa fosc sorollosos rossinyols
en arbusts
refilen, com ho poden fer quan l'abril s'acaba,
com si fos seu tot el temps.*

Hi creixen flamants ocells de dotze mesos,

*quan un any abans, o menys de dos,
no hi havia pinsans, ni rossinyols,
ni grives,
sinó només miques de gra,
i terra, i aire, i pluja.*

*"No hi puc fer res,
perquè no tinc diners, això és tot el que tinc!"
digué el noi compassiu...
un noi et amb un violí
a l'estació abans que arribés el tren...
"Però puc tocar el meu violí per a tu,
i és bo aquest, i ben afinat!"*

*L'home emmanillat somrigué;
el policia mirà i també somrigué,*

As the fiddle began to twang;
And the man in the handcuffs suddenly sang
With grimful glee:
“This life so free Is the thing for me!”

And the constable smiled, and said no word,
As if unconscious of what he heard;
And so they went on till the taint came in –
The convict, and boy with the violin.

8 “Before life and after”

A time there was – as one may guess
And as, indeed, earth’s testimonies tell –
Before the birth of consciousness,
When all went well.

None suffered sickness, love, or loss,
None knew regret, starved hope,
or hear-burnings;

None cared whatever crash or cross
Brought wrack to things.

If something creased, no tongue bewailed,
If something winced and waned, no heart was
wrung;
If brightness dimmed, and dark prevailed,
No sense was stung.

Not the disease of feeling germed,
And primal rightness took the tinct of wrong;
Ere nescience shall be reaffirmed
How long, how long?

*quan el violí començà a vibrar;
i l'home emmanillat de sobte cantà
amb macabra alegria:
“Aquesta vida tan lliure és el que em convé!”*

*I el policia somrigué, sense dir res,
com inconscient del que sentia;
i així continuaren fins que arribà el tren...
el convicte, i el noi amb el violí.*

*Hi havia un temps –com hom pot endevinar i com,
certament, expliquen els testimonis de la terra...
abans de la naixença de la consciència,
en què tot anava bé.*

*Ningú no patia malalties, amor, o pèrdues,
ningú no coneixia el pesar, l'esperança morta,
o dites ardents;*

*Ningú no es preocupava que daltabaixos
o mals humors destruïssin les coses.*

*Si quelcom s'arrugava, cap llengua es queixava,
si quelcom reculava i minvava, cap cor es premia;*

*si la claror s'abaixava, i la foscor s'imposava,
cap sentit es preocupava.*

*Ni creixia la malaltia de sentiments,
i una rectitud primigènia prevalia sobre el mal;
abans que la ignorància es reafirmés
per quant temps, per quant tems?*

Traduccions: Manuel Capdevila i Font

Palau de la Música Catalana —Palau 100

Nova temporada 2018–2019

Renovació i prereserva
d'abonaments ja disponible!

DIMARTS 18.09.2018, 20h
Gustavo Dudamel
& Mahler Chamber
Orchestra
—Quarta de Brahms

DIMECRES 19.09.2018, 20h
Gustavo Dudamel
& Mahler Chamber
Orchestra
—Quarta de Mahler
Palau 100+

DIJOUS 25.10.2018, 20h
Cecilia Bartoli
—La Cenerentola
de Rossini

DIJOUS 08.11.2018, 20h
Murray Perahia
Piano

DIJOUS 13.12.2018, 20h
Orquestra de Cambra de
Zurich & Daniel Hope
—El Messies de Händel

DILLUNS 28.01.2019, 20h
Balthasar Neumann Chor
und Ensemble
& Thomas Hengelbrock
—Requiem de Mozart

DIMARTS 05.02.2019, 20h
Renée Fleming
Soprano

DIMARTS 12.03.2019, 20h
Daniil Trifonov, Orfeó
Català, Orquestra del Teatre
Mariïnski & Valery Gergiev

DIJOUS 14.03.2019, 20h
Gustav Mahler
Jugendorchester
& Jonathan Nott
—Tercera de Mahler

DIMARTS 19.03.2019, 20h
Orquestra Simfònica Gran
Teatre del Liceu & Josep Pons
—La consagració de la
primavera de Stravinsky

DIJOUS 24.04.2019, 20h
Monteverdi Choir
& Sir John Eliot Gardiner
—Semele de Händel

DIJOUS 09.05.2019, 20h
Orquestra Simfònica de Sant
Petersburg & Yuri Temirkanov
—Festival Txaikovski

DIJOUS 23.05.2019, 20h
Akademie für Alte Musik
Berlin
—Música aquàtica de Händel

DIUMENGE 27.05.2019, 20h
Suzanne Vega
& Collegium Vocale Gent
—Einstein on the beach
de Philip Glass
Palau 100+

DIJOUS 27.06.2019, 20h
Gustavo Dudamel,
Orfeó Català, Cor de Cambra
del Palau & Münchner
Philharmoniker
—Segona de Mahler

Abonament Palau 100 (13 concerts). De 236 a 1.278 euros
Abonament Palau 100+ (15 concerts). De 270 a 1.455 euros
Preus especials per a menors de 35 anys a Taquilles del Palau
Renovacions d'abonaments i prereserva de nous abonats ja disponibles
Venda general d'entrades i altres abonaments: 23 d'abril
taquilles@palaumusica.cat | abonaments@palaumusica.cat | 902 442 882
www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Media Partners

Col·laboradors

Aena – Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi de Farmacèutics de Barcelona – Deloitte – Esteve – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – GRoW at Annenberg – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Loteria de Catalunya – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Viatges Fra Diavolo S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea– Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, María José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

93 295 72 00

Concerts recomanats

Palau Grans Veus
DIVENDRES, 06.04.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Bryn Terfel, baríton
Orfeó Català (Simon Halsey,
director)

Cor Jove de l'Orfeó Català
(Esteve Nabona, director)

Orquestra Gulbenkian
Lisboa

Gareth Jones, director

G. Verdi: Obertura de l'òpera
Nabucco; "Eh paggio" de *Falstaff*;
"Va pensiero" d'*Aida*; obertura
de *La traviata* i Cor de gitanos
d'*Il trovatore*

A. Boito: "Sono lo spirito che
nega" de *Mefistofele*

R. Wagner: "Invocació al
foc màgic" de *La valquíria*
i "Comiat de Wotan" de *La*
valquíria

M. Mussorgsky: "La mort de
Boris", de *Boris Godunov*

M. Keen: *Homeward Bound*

J. Bock: "If I were a rich man",
d'*El violinista a la teulada*

Preus: 30, 40, 60, 85 i 150 euros

Palau Grans Veus
DIMARTS, 17.04.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Juan Diego Flórez, tenor
Orquestra de València

C. W. Gluck: "J'ai perdu mon
Eurydice" i "L'espoir renaît
dans mon âme", d'*Orphée et*
Eurydice

W. A. Mozart: "Dies Bildnis
ist bezaubernd schön", de *Die*
Zauberflöte; "Si spande al sole in
faccia", d'*Il re pastore*

G. Donizetti: "Tombe degli avi
miei... Fra poco a me ricovero...
Tu che a Dio spiegasti l'ali", de
Lucia di Lammermoor

J. Massenet: "Ah! fuyez, douce
image", de *Manon*; "Pourquoi
me réveiller", de *Werther*

G. Verdi: "Questa o quella" i
"Parmi veder le lagrime", de
Rigoletto; "Ollenti spiriti... O
mio rimorso" i "Lunge da lei...
De' miei", de *La traviata*

Preus: 30, 40, 60, 85 i 150 euros

Palau Bach
DIMARTS, 01.05.18 – 17.30 h
Sala de Concerts

Matthias Goerne, baríton
Juan de la Rubia, orgue
Freiburger Barockorchester
Gottfried von der Goltz,
director

J. S. Bach: *Concert per a oboè,*
violí i cordes, BWV 1060

J. S. Bach: *Cantata BWV 56*, "Ich
zwill der Kreuzstab gerne tragen"

G. F. Händel: *Concert per a orgue*
núm. 3, op. 4, HWV 291

J. S. Bach: *Simfonies I i II*, BWV
85

J. S. Bach: *Cantata BWV 82*, "Ich
habe genug"

Preus: 25, 40, 50 i 70 euros